

Segura, terra de sorpreses.

A l'estiu vaig anar a passar uns dies de vacances amb els meus avis. A Jaén, el paisatge típic és d'oliveres baixetes i alineades. Tot és ordre entre elles; pareixen retxes verdes dibuixades en un llençol de terra. Enfilant la carretera del poble varem trobar molts d'homes que anàvem amb la seva somereta, plenes les beasses. Per la Serralada de Segura pareix que no han passat els anys. No hi ha blocs de pisos, sinó casetes baixes i antigues, amb reixes a les finestres que donen solera a tots aquells poblets petits. La majoria d'ells, estan als cims de les muntanyes, pot ser, per aprofitar bé el terreny, ja que pràcticament viuen del conreu de l'olivera, que té les terres preferents.

Anàvem a la muntanya més alta del voltant, per una carretera estreta i amb moltes voltes; els meus avis vivien allà, al poble de Segura. És un poblet petit amb cases molt baixes totes pintades de blanc. Els seus carrers estan fets amb uns escalons petits i allargats, i el cotxe no hi podia passar, però és molt bonic.

Al dia següent varem anar a visitar el Castell d'alcassaba, mig en runes, però, com tots els castells, té la seva història. Allà hi va viure una reina mora, que es protegia de les persecucions dels cristians. Acorralada per ells es va tirar al precipici des de la torre del castell.

La porta de la torre estava tancada amb clau, però, després que l'avi ens hagués contat la història ens intrigava el que hi havia dintre. El vigilant, poc acostumat a les visites dels turistes estava descasant, però ens va deixar la clau. Era una clau extraordinàriament grossa que obria una porta de fusta també molt grossa; tot

estava en consonància. La torre, molt alta, ens va sorprendre molt. Estava formada per tres sales una d'elles era la cambra, l'altra era la cuina, amb molt poc mobiliari. A la tercera sala, que era la central hi havia una taula, dues cadires i quatre armadures vigilants, amb llances a la mà com si guardessin un gran tresor o custodiessin a la reina. Il·luminada per unes finestres molt petites, vérem una escala de caragol molt estreta, que anava envoltant la torre; aferrats a la paret, varem aconseguir pujar al cim de la torre, era un poc perillós, d'en un en un, i anant alerta a caure, varem arribar. Per un portalet molt petit, varem sortir a l'exterior. Era com un balcó a on es divisava l'estens vall i els pobles del voltant. Era impressionant, el nostre esforç de pujar la perillosa escala, s'havia vist recompensat per aquelles vistes tan meravelloses. Mentre contemplàvem aquell bonic paisatge, i respiràvem aquella tranquil·litat i aquella pau, aquell silenci es va interrompre. A baix es sentiren unes veus! Ansiosos d'aventura, varem guaitar, i varem descobrir un noi i el seu pare, que pao era parlaven de la reina mora. Ens varem posar a riure... Qui sap el que havia passat pels nostres pensaments! Varem estar parlant amb ells, feien turisme, com nosaltres. Poc després, ja a baix d'aquella escala sinuosa i havent explorat cada detall de les sales sortirem; rodejant el castell hi havia un fos que impressionava. La sorpresa és grossa va esser quan volguérem sortir; la porta principal s'havia tancada amb la irrupció dels visitants i no era possible obrir per dintre. Entre rialles un poc neguitoses trobarem una fusta i amb bastants de problemes poguérem obrir aquella porta grossa i feixuga.

El meu avi em va prometre que el dia següent aniríem a veure la casa de Jorge Manrique, fill il·lustre del poble a o va escriure les famoses “Coplas por la muerte de mi padre”.

Ben cansats anàrem a prendre un gelat i a la fi tornarem a casa, a on la meua àvia, ens havia preparat un bon sopar, típic d’aquella terra: “galianos” amb conill. Mentre sopàvem, el meu avi em va proposar anar també a veure les pintures rupestres de les coves del “Collado” i la cova, de “la Diosa Madre” que es remunten al IV mil·lenni a.C. I també anar a fer piragüisme pel riu Segura o anar per la vora del riu amb cavall. En haver sopat, vaig saludar als meus avis i als meus pares i em vaig anar a dormir. El dia havia estat molt llarg i volia estar en forma per al dia següent, perquè el dia següent es presentava molt interessant. Segura està plena de sorpreses.

Pseudònim: Arimi